

[Aksel Larsen.]

mig med Sikkerhed om, hvad der vilde være sket, hvis vor Dagsorden dengang var kommet til Afstemning. Det undgik man heldigt ved at stille en Afpareringsdagsorden. Hvis man igen skal opleve noget lignende her, hvis man igen her skal se en Dagsorden afpareret ved en anden Dagsorden, der udtaler noget i Retning af, at vi haaber, det skal blive skønt Solskin til næste Aar, eller at der er Udsigt til skiftende Vinde omkring Vest med noget under normal Varme og stedvis Tordenbyger, henstiller jeg, at man undgaar en Forflygtigelse af Ansvar for den Afgørelse, der træffes, ved at den højtærede Formand bryder en hidtidig Praksis, som jeg ikke mener er heldig, og i Stedet for at sætte Afpareringsdagsordenen først til Afstemning, sætter den først stillede Dagsorden til Afstemning først; men vor Dagsorden blev afvist, ikke alene af Regeringspartiet og Regeringen, den blev ogsaa afvist af Socialdemokratiet gennem dens Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, som i Overensstemmelse med sit Partiblads sagde, at Socialdemokratiet vilde ikke være med til at styrte Regeringen paa et stort nationalt Spørgsmaal (*Hans Hedtoft*: Hvis det kunde undgaas!). Hvis det kunde undgaas, siger det ærede Medlem. Han har i den Tale, han holdt den 19. Oktober ved Socialdemokratiets 40 Aars Jubilæum i Farum ifølge „Social-Demokraten“s Referat, som jeg formoder er korrekt, sagt bl. a. følgende:

„Vi er imod den nuværende Regering og ønsker den bort snarest muligt bl. a. af Hensyn til dens økonomiske Politik, men vor Ansvarsfølelse forbød os at provokere paa det sydslesvigske Spørgsmaal.“

Hvis det kunde undgaas! Ja, det mindste, der kunde have været gjort, hvis man ikke med det samme vilde sige: Nu styrer vi Regeringen! — var naturligvis at forlange en utvetydig Udtalelse af Statsministeren. Et Krav om en saadan Udtalelse stod ogsaa i det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Manuskrift til Talen, han holdt her, men den paagældende Sætning blev ikke sagt. Jeg har forgæves efterlyst hvorfor. Men fra de Partiers Side, som erklærede, at de vilde ikke stemme for den Dagsorden, vi havde stillet, blev der i hvert Fald ikke krævet klar Besked af Statsministeren. Jeg er ikke i Tvivl om, at selv om man havde krævet det, havde man alligevel ikke faaet det, men det kunde maaske yderligere animere Statsministeren til at undlade at give denne klare Besked. Man lod os i øvrigt dengang

vide, at det var ganske meningsløst af os at antyde, at Statsministeren savnede Evne til at føre Politik i Overensstemmelse med Folketingets Flertal, og det er under disse Omstændigheder særdeles morsomt at læse en Artikel i „Demokraten“ i Aarhus, hvor man beskæftiger sig med Statsministerens senere Udtalelser og tilslutter sig, at det, det drejer sig om, er Statsministerens manglende Evne til at være Samlingsfigur i denne Sag. I øvrigt konstaterer jeg med Glæde, at i den ledende Artikel i „Social-Demokraten“ af 22. November gaar man kraftigt imod „Politikens“ Opfattelse, at denne Sag kan klares ved, at man, hvis jeg maa gengive „Politikens“ Artikel paa en klassisk Maade, lader den blive til et dødfødt Barn, der løber ud i Sandet. Og saa siger man i den paagældende ledende Artikel i „Social-Demokraten“, at det kan ikke nytte noget at ville bevæge Statsministeren til at afgive en Udtalelse, der afværger en Regeringskrise, for den sikrer aldeles ikke mod Fortsættelse af Statsministerens private Politik. Altsaa med andre Ord, man siger: det kan ikke nytte noget at have Tillid til, at Statsministeren efter denne Debat vil være loyal, for det har han aldrig været tidligere. Det er nøjagtig det samme, som vi sagde for en Maaned siden, og jeg synes, at Kendsgerningerne har givet os Ret, og det, der sker nu, sker med en Maaned eller halvanden Maaned Forsinkelse; men det skal ikke gøre min Glæde over Socialdemokratiets nu rigtige Standpunkt mindre.

Jeg glæder mig over, at Socialdemokratiet er kommet dertil, at det mener, det eneste ansvarsbevidste er at forsøge at skaffe Landet af med denne Statsminister paa det sydslesvigske Spørgsmaal — rent bortset fra, at „Social-Demokraten“ i den ledende Artikel, jeg nævnte, ogsaa nu er kommet til samme Anskuelse, som vi Kommuniste prædikede som vor for halvanden Maaned siden, at ogsaa af Hensyn til Regeringens økonomiske og sociale Politik har man Pligt til at benytte enhver Lejlighed, enhver Mulighed, ethvert Paaskud til at skille Landet af med denne Regering.

Jeg haaber, at de øvrige Grænseflytningsmodstandere her i Tinget vil gøre deres til at skabe Sikkerhed mod fremtidige Eventyr, eller rettere: jeg haabede det, for jeg maa opgive Haabet, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller angaar. Men saa er der dog andre her i Tinget, som staar uden for Socialdemokratiet eller det kommunistiske Parti. Jeg vil sige, at det er ikke nok, selv om man ved denne Lejlighed, i denne Debat, skulde kunne faa Statsministeren til —